

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה:
תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03243386. תאריך 136 •
מען מברקי • "עולמפרם" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רח' בריאבנדור • הפצה: "גד"מ בע"מ • גרופות: צינקהורפיה
כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אלי תבור • עורך
תכנית: יוסי שגון • מערכת כיתוב: נורית יהודאי • ראש המינהלה:
אברהם סיטון • מח' המודעות: רפי זכרונני • המו"ץ: העולם הזה בע"מ.

קיא ירי

צעות ה"פרשה". בסופו של דבר נקודת-המוצא לכל הירי מנעים והקשרים הנערכים בין מצריים וישראל כיום, סמונה באותה פרשה, שישראל כיום, נמצאת באותה פרשה, שיהיה אולי הפשע הפוליטי החמור ביותר שבוצע בתולדות המדינה. אותם מעשי פרובוקציה אוויליים, שנעודו להעכיר את היחסים בין מצריים לבין ארצות-הברית, היו תחילתה של ההתדרדרות הגדולה בין יחסים בין מצריים שלאחר המהפכה לבין מדינת-ישראל. אבני היסוד של המחסום הפסיכולוגי הניצב בין שני העמים, ושכה קשה להרוס אותו עתה, הונחו בידי אלה שתיכנונו את העסקה-הבישה והורו על ביצועו.

רה הצבאית, שבאותם ימים פעלה תחת שיקולים פוליטיים. הנחנו שיפור דימי יוני, שאינו קשור לישראל, אינו זקוק לאישור הצנזורה. השמעה על המשמעות האמיתית הי מקופלת בין שורות פרשת אלכסיס פשטה במחזרות. גיליונות בהם פורסם השיפור נמנים עם אותם גיליונות העולם הזה שאולו לחלוטין, גם במשרדי המערכת. רק כשבוע וחצי שנים לאחר מכן, בתודש נובמבר 1971, ניתן בידינו לפענח עבור קוראי העולם הזה, שלא פיענחו זאת עד אז, את תעלומת פירסום פרשת אלכסיס. היה זה אחרי שנידוני קאהיר הוחזרו לי ארץ ומסך האיפול האחרון מעל הפרשה הורם.

אין זה מביצע מסובך ללכת בקאהיר בעקבות הפרשה. הסתבר כי זירת-הפשע משתרעת על פני שטח מצומצם יחסית בלב האזור המסחרי ההומה ביותר בי מרכזו של קאהיר. המדריך לחזרה לזירת-הפשע נמצא בי סיפוריהם של גיבורי הפרשה שנותרו בי חיים, כפי שיפורו אותם בספרו של אבי עזר גולן מביצע סזואנה. זהו סיפור הפרשה בקאהיר מפי גיי בוריה:

באותו הודש פירסמנו שוב את הסיפור, תחת הכותרת "הפרשה" (העולם הזה 1786-1787). עתה ניתן היה לפרסם את השמות והמקומות האמיתיים שהוסוו בי פירסום הראשון. קריינית רדיו אתונה אריאנה אבגוראס הוצגה בשמה האמיתי, אריאלה בן-גור, והשיר שהשמיעה בתוכנית הצופן לאשה בקול-ישראל לא היה עוד כ"מאריסה חבקיני", אלא השיר ש"שודר באותה תוכנית במציאות: "האמיני יום יבוא..."

בוצאו (מאלכסנדריה) ברכבת של שעה 10 בבוקר, וב-230 הגיעו לקאהיר ופנו.

כמוהו הופיעו אז כל גיבורי הפרשה בשמותיהם המלאים ולא בשמות היווניים השאולים שפורסמו בפירסום הראשון. במעשי-הבלה נגד האמריקאים, במטרה לי סכסך ביניהם לבין תורכיה. למרות שברור לנו כיום שהיו בקרב קוראי העולם הזה באותם ימים גם כאלה שלא קלטו את המסר שניסו להעביר להם באמצעות פירסום הסיפור הדמיוני על פרשת העסקה-הבישה של רשת-הריגול היוני נית באיזמיר, אין ספק כי סיפור זה עשה היסטוריה בתולדות העיתונות הישראלית. במשך חמש שנים קודם לפירסום סיפור פרשת אלכסיס מעל עמודי העולם הזה, עסקה המדינה כולה במישחק ניהור שים סביב האירועים הכמוסים והמיסתורי

כך נראה כיום הבניין ב נמצא מלון דהירוו בקאהיר. באחד החדרים, בקומה הרביעית של מלון זה, הכינו אבי אלעד, סמי עזר ורובצ' דאסה את מיתקני-התבערה שהתכוונו להניח בבתי-הקולנוע הסמוכים. המלון נמצא באחד הרחובות הסואנים ביותר של קאהיר, שלרובו תלויות עדיין כרזות המברכות על יוזמת השלום של נשיא מצריים, אנוואר אל-יסאדאת.

במציאות

כמתוכנן מראש, לבית-מלון קטן הוטל דהירוו, כרחוב סולימאן באשה. אך הסתגרו בחדרם, בקומה הרביעית, ניגשו להתקין את הפצצות. ב-4.30 אחה"צ, אף זאת לפי התוכנית ירדו לפגישה עם "רוברט", הוא היה ממתין במכוניתו פתח המלון...

אחרי פרסום זה נותר לנו רק עוד חוב אחד לקוראי פרשת אלכסיס במקורה. חוב זה ניתן היה לפרוע רק עכשיו, 13 שנים אחרי הפירסום המקורי ושש שנים אחרי הפירסום המופענח של פרשת אלכסיס. זהו החוב הקשור לאירורים שליוו שני פירסומים אלה.

אחר הסיעם "רוברט" בחזרה לבית המלון ושם נפרדו. השניים עלו לחדרם, להכין את מנגנוני-ההשהייה עבור נרתיקי המשקפים (בהם הוטמן חומר-הבעירה). משנשלמה המלאכה, ירדו ויחד צעדו אל אזור בתי-הקולנוע הסמוך.

בעת שפורסמה פרשת אלכסיס לראשונה לא השתמשנו בתמונות. את גיבורי הפרשה לא ניתן היה אז לזהות ואילו את צילומי המקומות, בהן ביצעה רשת הריגול הישראלית את פעולות-התבלה הי פרובוקטיביות שלה באלכסנדריה ובקאהיר בשנת 1954, לא אפשר היה. כמוכן, לצלם במקום צילומים לווה הפירסום הכפול של פרשת אלכסיס בציורים, מעשה ידיו של הצייר שלמה שוורץ. שוורץ קרא את הסיפור המלא, ניסה לדמיין לעצמו כיצד נראים גיבורי הפרשה ואיל עשויים להיראות המקומות ששימשו כמטרות מעשיי התבלה שלהם.

"ליד קולנוע ריבולי פרש סמי ופנה אל הקופה" מספר רובי, "היתה זו הפעם הי אחרונה שראיתי עד שחזרנו ונפגשנו בי כלא... אני המשכתי לקולנוע רדיו. קניתי כרטיס יקר ביציע. האולם היה ריק ל מחצה; בניקאהיר הם מאחרים-בנשף על פי טבעם וההצגה הראשונה אינה פופולאית אצלם. מהשהיך האולם הנחתי את נרתיקי-התבערה על השטיח, מתחת למור שב; בהפסקה שאחרי היוםן יצאתי, כאילו לקנות ממתקים ולא חזרתי. השמדת את הכרטיס ואת בדל-הביקורת ופניתי לקולנוע הסמוך, מטרון."

הרובע המסחרי האירופאי של הירי, לא הישגנה במרוצת 24 השנים הלפני מאז. על פי עדויות של שערב הוא התכער והזדהם בגלל ההזנחה והעזובה. שמות כמה מהרחובות במקום שובו. אולם בתי-הקולנוע שנבחרו כיעדי הפיגועים עדיין ניצבים על עומדם. עתה מקרינים בהם סרטים מצריים בלבד. קולנוע רדיו נמצא במרכז רחוב תאלעת חארב, במרחק בלוקים ספורים בלבד מקפה גרופי. הכניסה אליו ומלטי הפירסומת שלו

בסיפוי רוברט (כינויו של "האדם השלישי" בפרשה, אבדי אלעד) מתעלם בחדר, במלון סמירמיס באיזמיר, עם פטמה. כך ראה זאת הצייר שלמה שוורץ, בעת שצייר אירורים דמיוניים לסיפור, "פרשת אלכסיס". מלון סמירמיס היה קיים במציאות באותם ימים בקאהיר (הוא נהרס לאחרונה). אולם למעשה שכר רוברט לחברי הרשת חדר במלון דהירוו במרכז קאהיר, שם הכינו את מיטעני החבלה.

פוח בגורל היוונים בקפריסין. במישפטים אלה נפתח הסיפור הדמיוני פרשת אלכסיס, מאת קוטאנדי קאזאנצ'א-קיס, שתלקו הראשון פורסם על פני שישה עמודים בגליון העולם הזה 1385 שראה אור בערב הפסח של שנת 1964. קוראי העולם הזה באותם ימים תמהו בוודאי על מה מצאה המערכת להקציב שישה מתוך 32 עמודי העתון לסיפור ש" נראה כמו רומן ריגול ועיר, שעסק בי מעלליה של רשת ריגול יוונית בתורכיה, על רקע העימות בין שתי מדינות אלה בקפריסין. במרכז סיפור העלילה שנקרא על שמו של אלכסיס סטאברדיאקי, שריהמילחמה החדש של יוון, ניצב ניקוס, איש-מודיעין יווני שנשלח לאיזמיר כדי לארגן שם